

שיחת השבוע

חב"ד
צעירי
אגודת
חב"ד
כל העם לכל אחד

766 סניפים
בתי חב"ד,
ברחבי הארץ

יש חדש

■ התוועדויות חג הגאולה

בשבת הבאה וביום ראשון שאחריה יצוינו ימי הגאולה "י"ט כ"כ" בכסלו, חג שחרורו של רבי שניאור-זלמן מלאדי, בעל התניא והשולחן ערוך, ממאסרו ברוסיה הצארית, בשנת תקנ"ט (1798). בבתי חב"ד ובבתי כנסת חב"ד ייערכו אי"ה התוועדויות להתחזקות רוחנית ולהתחברות לאור הפנימי של החסידות, שממנו אפשר לשאוב כוח בימים אלה. הציבור מוזמן להתבשר מאור החסידות ולהשתתף בהתוועדויות.

■ כתף חמה למפונים

בבתי המלון ברחבי הארץ שוהים מאות אלפי מפונים מעוטף עזה ומיישובי הצפון. האנשים האלה עוברים תקופה קשה מאוד. רובם אינם יכולים לעבוד בעבודתם הרגילה, וכל מסגרת חיייהם השתבשה. עם ישראל נקרא לבקר בריכוזי המפונים, לדבר עם האנשים ולעודד את רוחם. העידוד ותשומת הלב חשובים להם מאוד.

■ להצטרף ללימוד התניא

בי"ט בכסלו מתחיל מחזור חדש של לימוד התניא היומי, לפי תקנת לימוד שיעורי 'חת"ת' (חומש, תהילים, תניא) בכל יום. במתכונת הלימוד היומי בתניא לומדים במרוצת השנה את כל חמשת חלקי הספר. זה הזמן להצטרף ללימוד, ומי שנוזק לספרי ביאור יוכל למצוא את הספר המתאים לו מתוך המבחר העצום של ספרי ביאור לתניא הקיימים בימינו.

ללחוץ במקומות הנכונים

עם ישראל כולו מחזק את המשפחות האומללות, ונושא תפילות לשובם של החטופים. לא נותרה עין יבשה למראה התפילות והדמעות בציון

זעקת המשפחות. תפילה קורעת לבבות בציונו של הרבי מליובאוויטש

ל מי שפגש את משפחות החטופים ושוחרח עימן חש את הכאב המטורף שמלווה אותן מאז שמחת תורה. למשפחות האלה אין לא יום ולא לילה. העצבים נמתחים בכל רגע ורגע עד קצה הגבול. אי-הידיעה על גורל יקיריהן ועל מה שעובר עליהם – מטריפה את הדעת. בני המשפחות מייטלטלים בין תקווה לדכדוך, בין התקדמות לבין נסיגה, והדאגה גוברת והולכת.

בהחלט יש להפעיל את כל הלחצים האפשריים בחוץ לארץ, ולשאוף לרתום מדינות, ארגונים ואישי ציבור להפעלת לחץ על חמאס. לחץ כזה בהחלט חיובי, מפני שהוא מציג את ארגון הטרור במלוא כיעורו וחוסר אנושיותו, בשעה שזה משווע לגליטימציה בינלאומית. הלחץ הזה אמור לגרום לו להבין שהחזקת החטופים היא נטל עליו ולא נכס.

ליבם של המוני ישראל יוצא אל המשפחות הללו. רבים מרגישים צורך להזדהות עימן ולעשות משהו למענן. עם ישראל כולו מחזק את המשפחות האומללות, ונושא תפילות לשובם של החטופים לביתם בריאים ושלמים.

ללמוד מהאימא

את החוויה הזאת חוו כל מי שהתלוו למסע המשפחות בשבוע שעבר לתפילה בציונו של הרבי. הלב נקרע למשמע הסיפורים של בני המשפחות ומתיאורי הסבל הבלתי-נתפס שעובר עליהן. לא נותרה עין יבשה למראה התפילות והדמעות בציון הקדוש.

חסידי חב"ד שליוו את מסע המשפחות עשו כל שאל ידם לעודדן ולחזקן, להפיח בהן אמונה ותקווה ולבטא את תמיכת העם כולו בכאבן ובזעקתן. המוני יהודים שבאו לציונו של הרבי הצטרפו לתפילת משפחות החטופים והעתירו גם הם תחינה לפני ה' השוב במרומים שפדויי ה' ישובו ובאו ציון ברינה, בקרוב ממש.

אבל דווקא מפני שכולנו רוצים כליך לראות את שחרור החטופים צריך להיזהר מהפעלת לחץ במקומות הלא-נכונים. כל אימא יודעת, שלפעמים לחץ על הילד לאכול יביא את התוצאה ההפוכה – הוא יימנע מלאכול. האימא רוצה בכל מאודה שהילד יאכל, אבל היא מבינה שעליה להימנע מלהפגין את רצונה העז, ושעליה להראות לו כאילו היא אדישה לשאלה אם יאכל או לא, ואז התוצאה תהיה שהילד אכן יאכל.

ספסרי הדם

לעומת זה, לחץ פנימי על ממשלת ישראל, להסכים לקבל את תכתיבי ארגוני הטרור – עלול להשיג את ההפך. המחבלים יכולים להסיק ממנו כי כדאי להם להקשיח את עמדותיהם, להעלות עוד ועוד תביעות ודרישות, ולדחות את שחרור החטופים.

אי-אפשר לבוא אל המשפחות האלה בטענות, כי הכאב האיום בלתי-נסבל בעבורן. אבל הארגונים הסובבים אותן צריכים להבין שלחץ מוגזם פועל בניגוד לאינטרסים הבסיסיים של המשפחות, ורק מרחיק את הסיכוי לראות את החטופים שבים הביתה בקרוב.

אסור להראות לספסרי הדם האכזריים עד כמה אנחנו משוועים לראות את יקירינו. להפך, הם צריכים לקבל תחושה שיש לנו כל הזמן שבעולם להכות בהם עד השמדתם המוחלטת. אוראז יש לקוות שייכנעו ויסכימו לשחרור החטופים בתנאים שהחברה הישראלית תוכל לעמוד בהם, ובלי לסכן את ביטחון העם בעתיד.

זמני השבוע

ירושלים	תל-אביב	חיפה	באר-שבע	אילת	ניו-יורק
15:56	16:17	16:05	16:19	16:22	16:14
17:15	17:16	17:14	17:18	17:19	17:16

שבת ישראל
קדם והזמנים

להרגיש טעם יהודי KEDEM

תעלומת שמה של דינה

בפרשת ויצא מסופר על לידת בני יעקב, ועל השמות שניתנו להם. ראשונים נולדו ילדיה של לאה ונקראו: ראובן – "כי ראה ה' בעוניי", שמעון – "כי שמע ה'", לוי – "הפעם יילווה אישי אליי", יהודה – "הפעם אודה את ה'". גם על שמות הילדים יש שכתב וזכולן מופיע הסבר.

אחר כך נולדה בת, והתורה מספרת: "ותקרא את שמה דינה". מדוע בחרה לאה בשם הזה? מה הוא מסמל בעבורה? התורה איננה אומרת על כך דבר. רש"י מבאר: "פירשו רבותינו שדנה לאה דין בעצמה". היא ידעה שיעקב עתיד להיות אב לשנים עשר שבטים, ואם עתה תלד בן, הרי שרחל תלד בן אחד בלבד, פחות מהשפחות בלהה וזלפה. לכן "התפללה עליו ונהפך לנקבה".

לא לבייש

כאן מתבקשת השאלה: אם הסבר זה הוא על-

נולד במסע מהצפון לתוך ארץ ישראל, שנמצאת בצד ימין שלו, לכן קרא לו יעקב בנימין. גם שם התמיהה דומה, אם ההסבר נחוץ – מדוע התורה מתעלמת ממנו?

אלא יש לומר שגם יעקב לא פרסם את נימוקו בבחירת השם, משום שלא רצה לגרום צער לשבטים האחרים, שלא נולדו בארץ ישראל אלא בחוץ לארץ. ורק רש"י הוא המגלה זאת לנו.

לפעול מייד

לכאורה, מדוע היה צורך שדינה תהיה בתחילה עובר זכר ואחר כך יתהפך לנקבה אחרי תפילתה של לאה? אלא זה היה רצון ה', מפני שהוא "מתאוה לתפילתם של צדיקים" (יבמות סד, א).

בהקשר זה יש לומר, שתאוות הקב"ה לתפילות הצדיקים היא רק בדבר שאינו נוגע לכלל ישראל, אבל בעניין שנוגע לעם כולו אין הקב"ה צריך להמתין לתפילותיהם של צדיקים אלא עליו לפעול מייד ולהביא במהירות את הגאולה האמיתית והשלמה.

(תורת מנחם, כרך סו, עמ' 245)

אמרת השבוע

נורא המקום

בעיר אחת בגליציה היה בית הכנסת במצב מוזנח ביותר. הוא היה רעוע ונוטה ליפול, וניכר היה בו שאין איש שם את ליבו לתקן את הפרצות. פעם אחת נזדמן לשם רבי מאיר מפרמישלך. כשפתח את הדלת וראה את ההזנחה, קרא בהתרגשות בלשון הפסוק: "מה נורא המקום הזה, אין זה כי אם בית אלוקים".

הנוכחים סברו שהצדיק בוודאי עוסק בייחודים עליונים ובכוונות קדושות. ראה רבי מאיר שלא הבינו את כוונתו, עמד ופירש בעצמו:

"מה נורא המקום הזה" – ממש סכנת נפשות להיכנס אליו; "אין זה כי אם בית אלוקים", ואין לו בעלים שידאגו לתיקונו; שהרי כל הבתים הפרטיים עומדים על מכונם, שלמים ומטופחים...

סולם יעקב

מן המעיין

החלום מגלה

"ויחלום" (בראשית כח, יב). על-ידי החלום אפשר להכיר את מהות האדם, שכן אין אדם רואה אלא מהרהורי ליבו. יעקב רואה בחלומו סולם "וראשו מגיע השמימה", "והנה ה' ניצב עליו", ואילו פרעה רואה בחלומו – "שבע פרות יפות מראה". (רבי מאיר מפרמישלך)

סולם התפילה

"והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" (בראשית כח, יב). בזוהר מובא "סולם דא צלותא", שה' סולם הוא התפילה. 'מלאכי אלוקים' הם המלאכים הנבראים מאותיות התפילה. מלאכים אלה 'עולים' תחילה, ואחר כך 'יורדים' ומביאים את שפע הברכה המורעף על-ידי התפילה. (ספר המאמרים תש"ט)

עליית המלאכים

סולם רומז לעבודת הנשמה, שהיא 'מוצב ארצה', בגוף גשמי וחומרי. אך 'ראשו מגיע השמימה' – היא מושרשת במהותו ועצמותו יתברך. המלאכים עולים ב'סולם' זה, שכן הם מתעלים על-ידי עבודת הנשמה. מאחר שהם מסייעים לבני ישראל בעבודתם, ומזככים את תפילותיהם של ישראל, הם מתעלים על-ידי עליית הנשמות.

(הרבי הרש"ב, המשך תער"ב)

להעלות את הארצה

"ארצה" – תוספת האות ה' מורה על המדריגה השפלה ביותר בארציות. "השמימה" – תוספת האות ה' לפני התיבה ואחריה מורה על הדרגה

פי הפשט, מדוע לא נאמר בפירוש בתורה, כשם שנאמרו הנימוקים לשמות האחרים של השבטים; ואם זה הסבר על-פי הסוד, מדוע רש"י כותב זאת, בשעה שהוא ממקד בביאור הפשט ואינו עוסק בענייני סוד?

הביאור טמון בבחירת המילים של רש"י, באומרו "דנה לאה דין בעצמה, אם זה זכר" וכו'. רש"י משנה כאן מלשון הגמרא (ברכות סא) "דנה לאה דין בעצמה ואמרה", ואילו רש"י אינו כותב 'ואמרה'. מפני שעל-פי רש"י לאה לא אמרה את ההסבר. זה נימוק רגיש, שאילו היה נאמר מפיה היה עלול להביך את רחל ולביישה. לכן רק "דנה דין בעצמה", היינו שחשבה זאת לעצמה בלבד. לכן התורה אינה אומרת זאת בפירוש.

למה 'בנימין'?

בדומה לזה אפשר לבאר את שמו של בנימין. מסופר בתורה שרחל קראה לו 'בן אוני' ואילו "אביו קרא לו בנימין". גם שם התורה אינה מביאה שום הסבר, ורש"י עושה זאת: "לפי שהוא לבדו נולד בארץ כנען". כלומר, מפני שהוא

הנעלית ביותר ב'שמיים'. עבודת האדם היא להעלות את ענייני הארצה, ענייני העולם הנמוכים ביותר, עד לדרגת הנעלית ביותר – "השמימה".

(הרבי מליובאוויטש)

מלאכי אלוקים בכל הבריאה

"והנה מלאכי אלוקים עולים ויורדים בו" (בראשית כח, יב). הארץ והשמיים אחוזים וקשורים בסולם גבוה. באמת כל הבריאה כולה, כל היצורים, הם 'מלאכי אלוקים', כי הכוח המקיימם הוא כוח אלוקי בלבד, וכל זמן שהקשר ביניהם אמיץ, שהעולם התחתון מקושר למעלה, כולם כמלאכים.

(הרב יהודה לייב חסמן)

גדרים וסייגים

כשם שהסולם זקוק לשלבים ולמקום גבוה לסמוך עליו, כך האדם זקוק לגדרים ולסייגים, והם השלבים שעליהם הוא מתעלה. כמוכן הוא זקוק למקום גבוה להישען עליו, שלא יהסס ויפחד מלעג הקטנים והנמוכים, אלא שראשו יגיע השמימה וישאף אל-על.

(עיטורי תורה)

סעודת מלווה מלכה

'סלם' ראשי תיבות 'סעודת לוויית מלכה'. ה'סולם' הזה 'מוצב ארצה', כי מזולזלים בסעודה זו, אבל 'ראשו מגיע השמימה' – לפניו יתברך היא חשובה ביותר.

(רבי ישראל מרוז'ין)

לוח יומי ללימוד הרמב"ם כתקנת הרבי מליובאוויטש

יום ושבת	ש"ק (כ"ב לסל)	א'	ב'	ג'	ד'	ה'	ו'
ב' פרקים ליום	הל' טמאי משכב ומושב פרק יג הל' שאר אבות הטומאה פרק א"ב	פרק ב"ה	פרק ו"ח	פרק ט"א	פרק י"ד	פרק ט"ז	פרק י"ח
פרק א' ליום	הל' אישות פרק יא	פרק י"ב	פרק י"ג	פרק י"ד	פרק טו	פרק טז	פרק יז

מעוניינים לקבל את השיעור לנייד? שלחו הודעת ווטסאפ למספר 0587554144 וקבלו מדי יום את השיעור שבתכם • להאזנה לשיעור בג' פרקים חייגו: 03-3062770

בינת ההלכה

המדור האהוב של הרב יוסף שמחה גימבורג, המנגיש הלכות אקטואליות בגובה העיניים ובשפה פשוטה וברורה לכל נפש. עכשיו במאגד מופא בן שלושה כרכים

להזמנות במשלוח עד הבית: bitly/פינת-ההלכה

הכנת העולם לגאולה

שְׁלֵפִים בַּמִּצּוֹת. עלידי התורה והמצוות אנחנו מכשירים את העולם לגאולה, אך בנתינת המצוות היו כמה וכמה שלבים. אדם הראשון קיבל מהקב"ה שש מצוות. לנח נתוספה מצווה שביעית, והללו מכוונות שבע מצוות בני נח. אברהם אבינו קיבל עוד מצווה – מילה. חז"ל גם אומרים, שהאבות קיימו את המצוות עוד בטרם ניתנו. ואחרי כל זאת ניתנה לעם ישראל התורה עם תרי"ג מצוותיה.

למעשה התחולל כאן תהליך הדרגתי שהכשיר את הקרקע לקבלת המצוות בהר סיני. השלב הראשון היה שבע מצוות בני נח; השלב השני – המצוות שקיימו האבות; והשלב השלישי – המצוות שניתנו בסני.

מצוות בני נח הן, בפשטות, חוקי יסוד של חברה אנושית מתוקנת. מטרתן אינה לרומם את העולם ולקדשו, אלא להבטיח את ניהולו התקין. במתן תורה התחדש סוג חדש במצוות – מצוות שמטרתן להחדיר את הקדושה האלוהית בתוך העולם, ולהכינו להתגלות האלוהית הגדולה של הגאולה. כשיהודי נוטל עור של פרה – דבר גשמי לחלוטין – ומקיים בו את מצוות תפילין, מזוהה או ספר תורה, הוא יוצר מציאות חדשה: 'חפצא דקדושה' (חפץ קדוש), שמתקדש וסופג את הקדושה האלוהית.

סימן לבנים. אם כן, לפנינו שני סוגים של מצוות: מצוות בני נח, שהן במסגרת העולם ולצורך העולם; ומצוות התורה, שמטרתן להרים את העולם ממגבלותיו ולחברו עם הקדושה האלוהית. אך היה עוד סוג במצוות – המצוות של האבות. עדיין לא היה בהן הכוח לחבר את הקדושה עם המציאות הגשמית, אבל באמצעותן החל להאיר בעולם האור האלוהי (ולכן נאמר שעד אברהם היה העולם מתהלך באפילה, ומשבא אברהם, החל להאיר).

מצוות האבות מכוונות במדרש 'ריח': 'כל המצוות שעשו לפניך האבות – ריחות היו'. בריח אפשר לראות שתי תכונות בולטות: (א) אין הוא חלק מעצם הדבר אלא ריחו בלבד; (ב) קיומו ארעי, וכעבור זמן הוא פג ומתנדף. תכונות אלה מאפיינות גם את מצוותיהם של האבות: (א) האור האלוהי שהשכינו בעולם לא היה עצם האלוהות, אלא הארה והתפשטות בלבד ממנו; (ב) לא היה להם הכוח להשכיח את הקדושה בקביעות בתוך המציאות הגשמית, עד כדי הפיכתה ל'חפצא דקדושה'.

אך הייתה לאבות מצווה אחת מעין המצוות שלנו – מצוות מילה. הואיל והיא באה על-פי ציווי הקב"ה, היה בה הכוח לקדש את בשר הגוף הגשמי; ככתוב: 'והייתה בריתי בשרכם' – קדושתו בתוך בשרכם.

אמנם מצוותיהם של האבות לא קידשו ממש את המציאות הגשמית, אבל הן זיכרו את העולם וסללו את הדרך לקיום המצוות שלנו ולהחדרת הקדושה בעולם, כהכנה לביאת המשיח. ועל זה נאמר: 'מעשי אבות – סימן לבנים'.

סובלים מאקדמה / פסוריאזיס / גרד שלא עובר / מחלות עור אחרות?
האם שמעתם על הפטנט הישראלי מייביוס?

די לסבולי יש פרוביוטיקה חדשנית לעור!

שירות לקוחות: 058-5554181
www.mibiome.co.il

לרשימת בתי מרקחת וחנויות טבע ברחבי הארץ: mibiome.co.il/points-of-sale

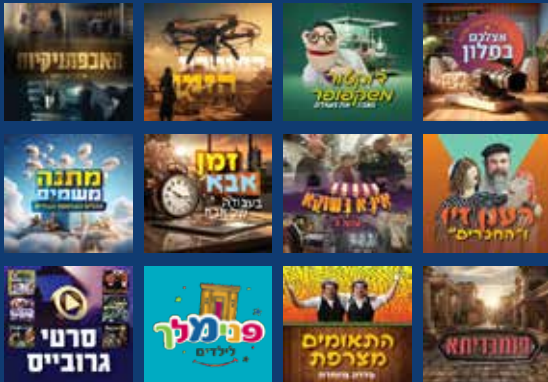
ב"ה

אפשר לצפות שהילדים ייהנו!

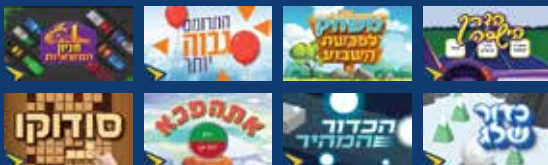
חדש: ערוץ כשר למהדרין שיעניק לילדים שעות של הנאה וחוויה ערכית

סרטים תוכניות סדרות

משחקים ניגונים

אלפי שעות תוכן ועשרות משחקים המלווים בניגון וערך חסידי

KidsChabad.com

כל מה שחז"ר, בערוץ אחד

'שמע ישראל' בארבע בוקר

יהודים? צעקתי אליהם בחזרה: 'אתם שומעים אותי? תשלימו את המשפט שאתחיל'. הם שואלים אותי: 'איזה משפט?'.

"צעקתי לעברם בכל הכוח: 'שמע ישראל', והחיילים מעבר לדלת השיבו מייד: 'השם אלוקינו השם אחד'.

"פתחתי את הדלת, וכשראיתי את החיילים נפלנו זה על זה בחיבוקים ובככי של שמחה. הזהרתי את הכוחות שבבית יש רימונים שלא התפוצצו. למעשה מצאנו בבית ארבעה רימונים".

שרשרת הניסים עדיין לא נסתיימה. "יצאנו מהבית והבחנתי במחבל הרוג מוטל ליד בלוני הגז. אחד החיילים סיפר לי שהמחבל עמד לפוצץ מטען חבלה ליד בלוני הגז, בניסיון לפוצץ את הבית על יושביו. החיילים חיסלו אותו בטרם הספיק להפעיל את המטען.

"החיילים אמרו לנו שבקיבוץ עדיין מתנהלים קרבות עם המחבלים, ושאיננו יכולים לצאת. אני מכיר דרך עוקפת, ואמרתי להם שניסע החוצה דרכה. הם אמרו שהקטע הזה כבר טוהר ממחבלים.

"נכנסנו לרכב ודהרתי החוצה במהירות של 160 קמ"ש. במהלך הנסיעה שמעתי פיצוץ חזק ויריות, אבל הוספתי לנסוע במהירות, עד שער כיסופים ומשום לצומת אורים.

"בנקודת האיסוף יצאנו מהאוטו ורק אז הבנתי מה אירע. נראה שעדיין היו בשטח מחבלים, ואלה זרקו לעברנו רימון, שהתפוצץ בקרבת המכונית, והשמישה האחורית והדלת האחורית היו מלאות פגיעות של רסיסים. הם גם ירו עלינו, והיריות פגעו בטנק הדלק ובאחד הגלגלים. אבל אני נוהג למלא את הגלגלים בנוזל שמונע נקרים, וכך יכולנו להמשיך בנסיעה".

שרשרת הניסים המופלאה לא פסחה גם על אחד מארבעת ילדיהם של בני הזוג חסון, שבילה עם חברים בקיבוץ. ברגע שהבין הבין את עוצמת המתקפה ואת העובדה שהמוני מחבלים פרצו לקיבוץ, מיהר לכרות שוחה והסתתר בתוכה.

כדי שלא יגלו אותו לקח חתיכת צינור השקיה והכניס אותו לתוך השוחה, וכיסה את עצמו בעפר, כשרק הצינור היוצא החוצה מאפשר לו לגשום. מתוך השוחה הצליח בהמשך לשלוח את מיקומו לאחיו, שהיה באותו זמן בסרילנקה, והאח ידע לכוון את הכוחות בדיוק למקום המסתור שלו, ואלה באו למקום והצילו אותו.

"אנחנו ברוך השם ניצלנו ואנחנו בריאים בגוף, אבל כנפש כולנו פצועים, ואנחנו מתפללים לשובם של כל החטופים", מסיים בני.

זה לא בא. שמעתי שהמחבל משליך עוד רימון, ובדרך נס גם הוא לא התפוצץ.

"שמענו פיצוץ חזק מכיוון הגג. לאחר מכן התברר שהמחבלים שיגרו לשם טיל אר-פיג'י, אך גג הבטון בלם את הפיצוץ".

פריחה שהייתה לאפר. קיבוץ כיסופים

"חששתי שזה תרגיל הטעיה של המחבלים. איך אני יכול להיות בטוח שאלה יהודים? צעקתי אליהם בחזרה: 'אתם שומעים אותי? תשלימו את המשפט שאתחיל'. הם שואלים אותי: 'איזה משפט?'"

שרשרת ניסים בלתי נתפסת. בני חסון

כעשרים ושתיים שעות היו בני הזוג מסוגרים בבית, כשהם שומעים יריות ופיצוצים בלי הרף. בשעה ארבע לפנות בוקר נשמעו צעקות בעברית מבחוץ: "תפתחו! זה זה!".

"חששתי שזה תרגיל הטעיה של המחבלים", מספר בני. "איך אני יכול להיות בטוח שאלה

הצעקות מבחוץ נשמעו היטב בתוך הממ"ד הסגור. גם הדי הפיצוצים והיריות שלא פסקו. צעקות בערבית נשמעו מתקרבות אל הבית. "הנה, הם באים לשחוט אותנו...", לחשה בחדרה רעייתו של בני חסון.

מתוך הממ"ד שמעו בני הזוג חסון את מאמצי המחבלים לפרוץ את הדלת. הם ירו עליה והיכו בה בכוח, אך הדלת לא נכנעה.

בני חסון, תושב קיבוץ כיסופים, מנהל את משק הלול בקיבוץ, משמש דובר הקיבוץ וגם ממונה על אירועי הבר-מצווה לילדים. בבוקר שמחת תורה הסתגרו הוא ורעייתו בבית, ועד מהרה הבינו את עוצמת המתקפה האכזרית שפגעה בבתי רבים בקיבוץ.

כאשר המחבלים ניסו שוב ושוב לפרוץ את הדלת, ללא הצלחה, נשא בני תפילת הודיה על הטעות שאירעה עשר שנים קודם לכן.

"עשינו שיפוץ בבית", הוא מספר, בעודו שוהה במלון נוגה בים המלח, אשר לשם פונה עם תושבים נוספים. "בין השאר ביקשנו לחדש את דלת הכניסה. כשהדלת הגיעה, הופתעתי לראות שמהמשיאת הורדה גם מלגזה, ובאמצעותה הותקנה הדלת.

"שאלתי את המתקין לפשר הדבר, והוא ענה לי כי חלה טעות, ובמקום להביא לנו דלת רגילה, סיפקו לנו דלת משורינת. אמרתי לו שלא הזמנתי דלת משורינת, והוא אמר שאכן הצדק איתי, אבל עכשיו כבר לא משתלם לו לפרק את הדלת ולהחליפה, ואני יכול להשאירה במחיר הדלת הרגילה.

"לא כעסתי, כי אני לא יודע לכעוס. מעולם גם לא לקחתי דבר שאינו מגיע לי. התעקשתי לשלם את מחיר הדלת המשורינת, אף שלא הזמנתי כזאת".

ה'טעות' הזאת הצילה את חייהם. "מדי מחצית השעה שבו המחבלים אל הבית וניסו לפרוץ את הדלת", מוסיף בני ומספר. "הם ירו לעברה צורות אך דופן המתכת העבה בלמה את הכדורים.

"כל אותו זמן ישבנו בממ"ד. בשלב מסוים החלטתי לצאת ממנו ולראות מה מתרחש. פתאום הבחנתי במחבל שתופס מעדר מהחצר, שובר באמצעותו את החלון ומשליך רימון פנימה. מיהרתי להיכנס לממ"ד וחיכיתי לפיצוץ, אך

**נעם 2 אתכם
בכל מצב**
ביום חול ובשבת, בימי שגרה
וגם בימים מורכבים אלה...
אנחנו אתכם, בכל מצב.

התקדמו לנועם 2,
וקבלו בקבוק תרמי דיגיטלי
שומר קור וחום

מוקד הזמנות:
077-230-47-57

נעם 2
מבית אפיקים שבת

רציתי לשאול

עם הרב חיים שלום סגל
משלוחי הרבי בבית חב"ד בעפולה

כשקורה חלילה משהו לא טוב ובודקים את המזוזות, האם המשמעות היא שמזוזה פסולה היא הגורם לכך?

הזאת - נוסף על היותה מצווה של הבורא, שאותה עלינו לקיים כחלק מהמחויבות הבסיסית לקיום מצוותיו - היא השמירה וההגנה על הבית ועל יושביו.

עניין זה מובטח במפורש בפרשה הכתובה בקלף המזוזה עצמו: לאחר הציווי "וְכָתַבְתֶּם עַל מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ" באה ההבטחה: "לְמַעַן יִרְבּוּ מִיְמֶיךָ וַיְמִי בְּנֵיכֶם". בספר הזוהר נאמר שהמזוזה מביאה את התממשות הפסוק "ה' יִשְׁמְרֶךָ" ובואף מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם.

כשהודי קובע מזוזה בפתחי ביתו הוא מצהיר בכך שהבית הועמד בחסותו של הבורא. המזוזה הכשרה מוסיפה אפוא מימד של שמירה אלוקית על בני הבית. לכן חשוב לבדוק את המזוזות פעם בשנה, ובמיוחד בחודש אלול, וכמובן לוודא שבכל פתחי הבית קבועות מזוזות כשרות.

נהוג לבדוק מעת לעת את המזוזות, כדי לוודא שלא נפגמו. במיוחד מקובל לבדוק את המזוזות כשיש לא עלינו קשיים או אירועים מצערים בקרב בני הבית. במידת הצורך מחליפים את המזוזות הפגומות למזוזות כשרות.

את המזוזה יש לראות יש בטיחות או כקסדת מגן. אם אדם לא חגר את חגורת הבטיחות או לא חבש את הקסדה ונפגע, האם הפגיעה היא 'עונש' על שלא חגר חגורה או לא חבש קסדה? ברור שלא.

אבל נכון יהיה לומר שאילו היה הנוסע ברכב חוגר חגורה ורוכב האופנוע היה חובש קסדה, היו אלה מספקות לו מעטה נוסף של הגנה. העדר החגורה והקסדה הפך אותו לפגיע יותר, וגרע ממנו שכבת מגן.

כך יש לראות את המזוזה. אחת מסגולותיה של המצווה

הלכה למעשה

הרב יוסף גינזבורג
רב אזורי, עומר

שבע ברכות

הנשים. ומנהג יפה שהכלה באה לחדר או לאזור שהחתן יושב בו, לשמוע את הברכות.

החתן עצמו אינו מברך ברכות אלה, אלא אם כן אין שם מישהו אחר שיודע לברך.

לדעה אחת רק מי שאכל לחם מבין המשתתפים בסעודה יכול לברך, ויש פוסקים שאפילו מי שלא אכל כלל רשאי לברך. והמחמיר תבוא עליו ברכה.

את שבע הברכות מברכים על כוס יין (או מיץ ענבים), כדרך שמברכים בשעת החופה. אם אין שם יין - מברכים על בירה, או על כל משקה אחר הנחשב 'חמר מדינה'. אם אפשר, מברכים ברכות אלה על כוס נפרדת, שאינה אותה כוס שבירכו עליה ברכת המזון, וכן נהגו ברוב תפוצות ישראל.

מקורות: תושי"ע אה"ע סי' סב ס"ה. הנשואין כהלכתם פ"ד, סעיף פה ואילך, וש"נ.

שאלה: האם אפשר לברך 'שבע ברכות' כאשר רק אחד מבני הזוג, החתן או הכלה, משתתפים בסעודה?

תשובה: לדעת הר"ן, דיי שיאכל בסעודה אחד מבני הזוג - החתן או הכלה. ואולם לדעת הריטב"א ועוד ראשונים, כדי שיהיה אפשר לברך חייבים שניהם, החתן והכלה, להשתתף בסעודה, ואם חסר אחד מהם - אין מברכים ברכות נישואין, אף שהסעודה נערכת לכבודם; וכן נוהגים.

החתן והכלה חייבים לאכול לחם בסעודה זו, ואפילו אם באו בסופה עליהם ליטול ידיים ולאכול לחם. כמור כן עליהם להיות נוכחים בשעת אמירת שבע הברכות.

אפשר לברך גם אם החתן שוהה בחדר אחד עם הגברים והכלה בחדר אחר עם

תקציר: מונבז הכחין באצבעותיו של הפיס, מנסות לשלף את המפתח מכיסו של בן ציצית, והוא הציל את המצב. אבל עכשיו כבר אחרי חצות לילה, ומונבז בדרך למחסן הקר, באחור...

קולות באפלה

ברגעים הבאים שמע מונבז מחבריו שמעבר לקיר את שהתרחש במקום בהעדרו. מתברר כי הם באו למקום, סוחרים עצמם משלוח קרשים כבד, ומציידים במפתח הגדול של בן ציצית, שנמסר להם מידי ידעיה. מן החשכה צץ מולם ה'שומר' המכר מיום אתמול. היום עטר חייך גדול את שפתיו. "בן הנגר הנד, הלא כן?", פנה אל גדעון שצעד בראש ושתי ידי אוחזות במשא העץ שעל גבו. "לא, לא!", הוסיף וקרא לעמתו ה'שומר'. "חבל שתעצר ותניח מידיך את המשא כדי לפתח, הנה, אעזר לך אנוכי..." ובטרם שקל גדעון אם להענות בחיוב להצעה, כבר תקע הזר את ידו בכיס מעילו של גדעון, שלף משם את המפתח ומהר לפתח בעבורם את דלת הפרזל הענקית. "ברוכים הבאים!", הכריז בעליצות בעודו פורש את ידו בתנועה רחבה כמזמין מכל הלב. "הכנסו פנימה!"

ובעוד הם בתוך המחסן הענקי, פורקים בעמל את משאם הכבד, מלמל לפתע הלה בבהילות: "נראה לי כי לא טוב הוא, המפתח הזה. הנה, אבדק אותו רגע, ברשותכם, בטרם תלכו". ואז, בטרם נתן לו מישוהו רשות, מהר לסגור עליהם את הדלת מבחוץ ונעלה במפתח...

"אהה!", עלה קולו מבחוץ, "עכשו אינני מצליח לפתח... הלא זה הדבר אשר דברתי אליכם: לא טוב הוא המפתח הזה!"

"אף אל תיראו", מהר והוסיף השקרן. "כי הנני והלכתי פרגע אל אחד מתרשי הפרזל, ואעירנו משנתו בעבורכם, למען יתקן את המפתח. חי נפשי כי עוד בטרם יעלה השחר כבר אהיה פה שוב ואוציא אתכם מזה!"

"אלה היו דבריו האחרונים, מונבז", סיים גדעון את ספורו. "הלאו תבין לשם מה לקח עמו את המפתח, מונבז?"

"כדי להעתיקו, כמובן!", נעלב מונבז מעצם השאלה. "האם אמר לאן הוא הולך?"

"לא", ענה גדעון, "אבל לבי אומר לי כי הלה הנזיר אצל העורב. לדעתי הלה ל'בן-תובל'..."

דממה הקיפה את המחסן הנעול, וחשכה עבתה נשקפה מחלונותיו, כאשר הגיע אליו מונבז בריצה, נושם וגושף. לבו התחמץ בקרבו כשנוכח שהכריז כבר אינם במקום. מגיע לי, כעס על עצמו, כי באתי לכאן שעה אחרי חצות במקום בחצות הלילה בדייק.

הוא נשען בגבו אל קיר המחסן, למנוחה קצרצרה בטרם ישוב הפיתה. לפתע נרעד. מישוהו דבר לצדו, ממש לידו. הוא הביט פה וכה, וירא כי אין איש!

מונבז חש כיצד הפחד לופת את לבו. מי זה כאן, בשעה מאחרת זו? זה יכול להיות רק 'הם'... האנשים המבקשים להתנכל למחסן.

הוא בקש להסתלק מן המקום ואז זה בא... בחבטה עזה... הישר אל ערפו, בקל הכוח... 'בום!'...

מונבז המפתע קפץ קדימה, ידו ממששת אוטומטית את ערפו, ומוחו מעפל בתדהמה את העבדה שהחבטה העזה לא הצליחה להכאיב לו כלל!

הוא פנה בחדות לאחור, סוקר במהירות את הקיר שעליו נשען עד לפני רגע, ואז נשמע קול עמום של חבטה נוספת...

זה מבפנים! הכין פתאום. מישוהו נעול בפנים והוא מפה בקיר בכוח בגזיר עץ כבד, כדי שישמעו אותו!

"מי זה?", העז לקרא בקול נמוך. "מונבז? זה אנהנו!", עלה לעמתו קולם של גדעון, מישאל ואליצפן. "אנהנו נעולים פה!"

דבר התורה שלי

לא ישן בלילות

כאשר יעקב אבינו הלך לחרו, אל דודו לבן, אחיה של רבקה אמו, עצר בהר המוריה (הר הפית) ושכב לישן - "וישכב במקום ההוא". חכמינו זכרונם לברכה מסבירים שיש כאן רמז. לשם מה התורה מספרת כאן שיעקב שכב לישן? מפני שרק עכשו שכב לישן בלילה, ועד עכשו, במשך ארבע-עשרה שנים, היה בישיבה של שם ובלילות למד תורה.

עוד מספרים חכמינו שבפעשרים השנים הבאות, כשהיה אצל לבן, יעקב לא ישן בלילות. "ומה היה אומר?", שואלים חכמינו, והם משיבים: מזמורי תהלים.

נשאלת השאלה, הלא יעקב שמר על הצאן של לבן בלילות, וזאת היתה עבודתו! אם כן, מה החדוש בכך שלא ישן?

אלא שיעקב לא בלה סתם עשרים שנה בשמירה על הצאן של לבן. זו היתה עבודת השם גדולה, ששיכת לצדיקים גדולים בלבד.

מנין היה ליעקב הכוח הנפשי לעבד את השם בתוך ביתו של לבן, שהיה רחוק מהקדשה? איך אפשר להשאר נאמן לעקרונות הרוחניים בתוך סביבה מקלקלת כליכוד?

את הכוח שאב יעקב מפרקי התהלים שקרא. "שיר למעלות..." מאין יבא עזרי, אמר יעקב. זה מזמור שמתאר כמה האדם קטן ואיך הוא מתבטל כלפי אורו של הבורא הנשגב. הוא בוחב בהשם, כי רק בכוחו הוא יכול לפעל.

יעקב אבינו ידע שגם בהיותו בחרו, כשהוא עובד אצל לבן הרמאי, מי שבאמת מנהל את העולם הוא הקדוש ברוך הוא. הוא שברא את השמים ואת הארץ, והוא מקור הכוח לסייע לאדם בכל שלב בחייו.

(על פי לקוטי שיחות, כרך ג, עמ' 791)

מה רבו מעשיך ה'

הטנק של הטבע

במרחבים הפראיים של הקטב הצפוני, מול רוחות קפואות שנושבות בעצמה רבה, יש יצור אחד שמתמודד בגבורה עם התנאים הקשים. זה המושק, בהמה שגוראת חצי כבש חצי שור.

המושק מכסה בפרווה צפופה, שמגנה עליו מהקפור, וגם משמשת כשריון הגנה מפני תקיפות של חיות טרף. זה בעל-החיים שיש לו הפרווה העבה ביותר בטבע!

משקלו של כבש המושק הזכר יכול להגיע עד תשע מאות קילוגרמים, ואלו משקלה של הנקבה פחצי ממנו. אף למרות המשקל הכבד, כבשי המושק הם זריזים ומדלגים על סלעים בקלילות רבה.

הכבשים יודעות היטב שהדרך הטובה לשרוד ולהצליח היא... להיות באחדות. הכבשים מתרכזות בעדרים, שבהם כבשים רבות. כשחיה מאימת לטרף אחת מהן, הן מתלכדות במעגל צפוף ומגנות זו על זו. בתוך המעגל הן מרכזות את הכבשים הצעירות, והללו גם נהנות מטמפרטורה חמימה יותר.

זאבי הקטב הם אמיצים ואכזריים, אבל גם הזאב ימנע מלהסתכן בגניחה מקרן המושק הזכר. כבשים זכרים ובוגרים עשויים לפרץ מתוך המעגל ולהסתער עליו.

מה הכבשים האלו אוכלות? יש להן פירות עבות, והן חופרות בעזרתן בשלג ובקרח, כדי להגיע אל הצמחים שתחתיו. בקיץ הן נהנות משפע המרעה הירק.

הצרות של כבשי המושק באו מבני האדם. הללו גלו שבשר הכבש הזה טעים למדי, והחלו לצוד אותו בהמוניהן. היום הציד של המושק אסור במדינות הצפוניות, כמו באזורים הקפואים של אמריקה הצפונית, בגרינלנד ובסיביר שברוסיה. בעולם חיות כיום כמאה וחמשים אלף כבשי מושק.

ויהי אור

11

מאת: דניאל גורדון | איור: מרדכי אייזנשטט

תקציר: אחמד מנצל את בוא האביב לטיול מרענן באויר הצח. בדרך הוא פוגש אדם בעל חזות אצילית, המתעניין אם אחמד רוצה להרויח כסף, ומכריז שיש לו בעבורו הצעה מיוחדת.

הפישן יבוא

מי שמרגיש באמצע התפלה צורך להתפנות, אסור לו להמשיך להתפלל, אלא עליו ללכת לשרותים, ולחזור אחר כך להמשך התפלה. לכן קדם התפלה צריך לבדוק שלא צריך להתפנות, כדי שיהיה אפשר להתפלל בלי הפרעה.

הלכה
בשבוע

מסע החיזוק של משפחות החטופים

בטיסת אל-על מיוחדת, ששכרו צעירי חב"ד, המריאו כמאתיים בני משפחות החטופים לתפילה משותפת בציון הרבי בניו יורק. הרבה רגעים מרגשים היו שם: דמעות, תפילות ואמונה גדולה. 'שיחת השבוע' תיעד רגעים קטנים מהמסע הגדול

כתיבת הפתק. לקראת הכניסה לציון הרבי

אפשר להפסיק", שר דניאל וליווה את עצמו בגיטרה. בשוכנו לארץ התבררנו שגופתה של האם חולצה ממבנה סמוך ל'שיפא'.

אי של יציבות. פסיכולוגית בכירה, שצברה ניסיון רב שנים, מספרת כי אין בספרות המקצועית דרכי התמודדות עם אי ודאות קיצונית שעומה מתמודדות משפחות החטופים. לדבריה, החיבוק של חב"ד והעשייה הבלתי-פוסקת למענם נותנת להם יציבות מסוימת בתוך אי-הודאות.

חיבוק חם. בכניסה למתחם הציון ממתינים המוני יהודים וקוראים לעבר המשפחות קריאות עידוד ותמיכה. בני המשפחות מתרגשים מאוד. אחרי אירוע הכנה ראשוני נכנסים כולם לציון ונושאים תפילה לשחרור החטופים. "רבי, קרע שערי שמיים בשבילנו", זועק אב שבנו נחטף. אלה רגעים אישיים מאוד, שבהם כל אחד ואחת שופכים את אשר על ליבם.

אחדות אמריקאית. משם ממריאים לווינגטון, למפגש נדיר עם חברי הסנאט והקונגרס. נציגי שני הבתים מתאחדים בנאומים חוצבי להבות נגד ארגוני הטרור הרצחניים ובעד המלחמה הצודקת של ישראל. האירוע סוקר בכלי התקשורת הגדולים.

מסר מהחטופים. בארוחת הסיכום, לפני השיבה לארץ, נושא דברים אלון נמרודי, שבנו החייל, תמיר, נחטף לעזה. "מחר נחגוג לתמיר יום הולדת תשע-עשרה", הוא מספר. "קיבלתי מהצבא חפצים אישיים שלו, ובהם פתק צהוב קטן. על הפתק רשם תמיר לעצמו שלושה כללים: לעזור לכמה שיותר אנשים, לא לפגוע באחרים, להרחיב את מעגל החברים. בואו נלמד ממנו", סיים האב.

השלמתה היה צורך להתמודד עם אתגרים מורכבים. סידורי ויזות ודרכונים באפס זמן, הבאת צוותים מקצועיים שילוו את המשפחות, ועד שינויי מסלולי הטיסה. על כל אלה פיקד יו"ר צעירי חב"ד, הרב יוסף-יצחק אהרונוב, שהפך עולמות במאמץ שהכול יתנהל כשורה.

טלטלה במטוס. בעודנו בשחקים, מתקבלת ידיעה על תיעוד שהחמאס שחרר על אחת החטופות. המידע הזה מטלטל את יושבי המטוס. קולות בכי מפרים את השלווה והפסיכולוגים נכנסים מייד לפעולה.

האחים מבארי. איתנו בטיסה דניאל ואוהד וייס, תושבי בארי. אימם יהודית נחטפה לעזה, ואביהם נרצח בקרב עם המחבלים. האחים סיפרו בכאב על אימם, החולה במחלה קשה, ועל דאגתם שהיא אינה מקבלת את התרופות החיוניות בעבורה. לאורך כל המסע שימחו האחים את בני המשפחות. "את המנגינה הזאת אי-

יום שני שעבר. זה אחר זה נכנסים בני המשפחות לציון הרבי מליובאוויטש. בידיהם פתקי בקשות ותמונות יקיריהם. לצידי יעקב ארגמני, אביה של נועה, שנחטפה לעזה ותמונתה משועת לעזרה פורסמה בעולם. היא בתו היחידה. יעקב מרים את ידיו למעלה, מתחנן לבורא עולם.

מתחננים ומבקשים. סמוך אליי עומד אחיו של אלקנה בוחבוט. גם הוא אחוז בתמונת אחיו ונושא תפילה. "מאז שאחי נחטף אין לי רגע אחד של מנוחה", הוא מספר. "אני עובד סביב השעון למען אחי. ועכשיו אני פה, בתפילה להחזרתו". אני מביט בפתק בקשה שמונח בציון: "שיחזור החטופים בריאים ושלמים בגופם ובנפשם: מתן בן ענת, איתי בן חגית, דניאל בן שלי, דניאלה בת אורלי. במהרה עוד השבוע".

חולצות החטופים. קרוב למאתיים בני משפחות החטופים, מכל רחבי הארץ, עלו לטיסה המיוחדת שיזמו צעירי חב"ד לציון הרבי ובחזרה. כל אחד מהבאים לבש חולצה שעליה הודפסה תמונת קרוב המשפחה החטוף. היו שם הורים לילדים חטופים, ילדים להורים חטופים, נשים שבעליהן נחטפו, וגם סבים לנכדים חטופים.

טיסה 009. מרגע שנולדה היוזמה ועד

האחים וייס. "את המנגינה הזאת אי אפשר להפסיק". משמאל: זעקה מהדהדת

מרגישים חג
באושר עד

חמכה שמח עם...
אושר עד

